

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey

ASCENSION

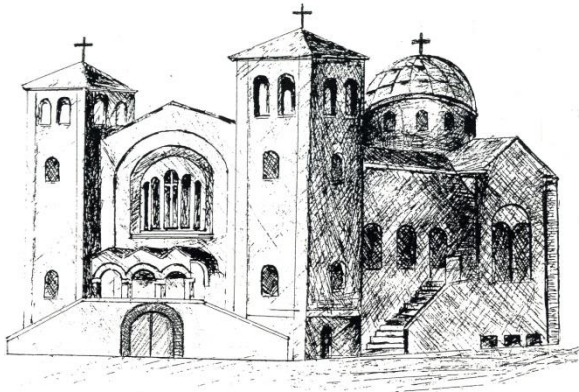
Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY

Weekly Bulletin

Sunday, October 3, 2021

2nd Sunday of Luke

Celebration of All Saints of Cyprus

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερά Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία

ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.

Your candles will be lit at the next Liturgy or service.

Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

*To pay Membership, Greek School Tuition
and all other offerings use:*

https://tithe.ly/give_new/www/#/tithe/give-one-time/305721?widget=1

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 3 Οκτωβρίου, 2021

**Β' Λουκά – Διονυσίου Αρεοπαγίτου,
Πάντων των εν Κύπρω Αγίων**
8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία
Περιφορά Εικόνας, Μνημόσυνο, Αρτοκλασία
Θα προσφερθούν γλυκά και καφές από την
Κυπριακή Επιτροπή της Ενορίας μας.

Κατηχητικό Σχολείο

Τρίτη, 5 Οκτωβρίου, 2021

6:00 μ.μ. Παράκληση

Τετάρτη, 6 Οκτωβρίου, 2021

Θωμάς Απόστολος

9:00 π.μ. – Όρθρος, Θ. Λειτουργία
4:30 μ.μ. – 6:30 μ.μ. *Ελληνικό Σχολείο*

Παρασκευή, 8 Οκτωβρίου, 2021

4:30 μ.μ. – 6:30 μ.μ. Ελληνικό Σχολείο

Κυριακή, 10 Οκτωβρίου, 2021

Γ' Λουκά – Ευλάμπιος και Ευλαμπία,
8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία
Κατηχητικό Σχολείο

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, October 3rd, 2021

2nd Sunday of Luke – Dionisios the Areopagite
8:30 a.m.-11:30 a.m., Orthros, Divine Liturgy
Celebration of All Saints of Cyprus
Procession of the Icon, Memorial Service, Artoklasia
Coffee and Deserts will be offered by
the Cypriot Committee of our Parish.

Catechism School

Tuesday, October 5, 2021

6:00 p.m. Paraklisis

Wednesday, October 6, 2021

Thomas the Apostle

9:00 a.m.- Orthros, Divine Liturgy
4:30 p.m.- 6:30 p.m. *Greek School*

Friday, October 8, 2021

4:30 p.m.- 6:30 p.m. Greek School

Sunday, October 10, 2021

3rd Sunday of Luke – Eulampios & Eulampia
8:30 a.m.-11:30 a.m., Orthros, Divine Liturgy
Catechism School

**Prokeimenon. Mode Plagal 2.
Psalm 27.9,1**

**O Lord, save your people and bless your inheritance.
Verse: To you, O Lord, I have cried, O my God.**

The reading is from St. Paul's Second Letter to the Corinthians 4:6-15

Brethren, it is the God who said, "Let light shine out of darkness," who has shone in our hearts to give the light of the knowledge of the glory of God in the face of Christ.

But we have this treasure in earthen vessels, to show that the transcendent power belongs to God and not to us. We are afflicted in every way, but not crushed; perplexed, but not driven to despair; persecuted, but not forsaken; struck down, but not destroyed; always carrying in the body the death of Jesus, so that the life of Jesus may also be manifested in our bodies. For while we live we are always being given up to death for Jesus' sake, so that the life of Jesus may be manifested in our mortal flesh. So death is at work in us, but life in you.

Since we have the same spirit of faith as he had who wrote, "I believed, and so I spoke," we too believe, and so we speak, knowing that he who raised the Lord Jesus will raise us also with Jesus and bring us with you into his presence. For it is all for your sake, so that as grace extends to more and more people it may increase thanksgiving, to the glory of God.

**Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.
ΨΑΛΜΟΙ 27.9,1**

Σῶσον, Κύριε τὸν λαὸν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι ὁ Θεός μου.

Πρὸς Κορινθίους β' 4:6-15 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ὁ θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ θεοῦ, καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν· ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι· ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι· διωκόμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι· καταβαλλόμενοι, ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι· πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Αἰεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως, κατὰ τὸ γεγραμμένον, Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν· εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ, καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ.

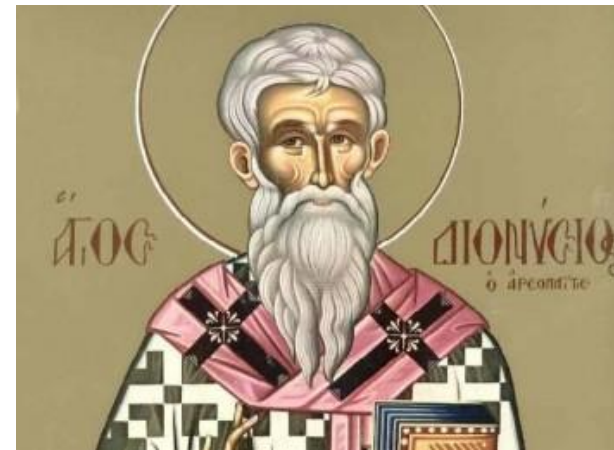
The Gospel According to Luke 6:31-36

The Lord said, "As you wish that men would do to you, do so to them. If you love those who love you, what credit is that to you? For even sinners love those who love them. And if you do good to those who do good to you, what credit is that to you? For even sinners do the same. And if you lend to those from whom you hope to receive, what credit is that to you? Even sinners lend to sinners, to receive as much again. But love your enemies, and do good, and lend, expecting nothing in return; and your reward will be great, and you will be sons of the Most High; for he is kind to the ungrateful and the selfish. Be merciful, even as your Father is merciful."

Ἐκ τοῦ Κατὰ Λουκᾶν 6:31-36 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Εἶπεν ὁ Κύριος· καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως. καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι. καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῇτε τοὺς ἀγαθοποιῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι. καὶ ἐὰν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα. πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς. Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί.

Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης

Ἡ πόλις των Ἀθηνῶν μπορεῖ να καυχίεται για την πληθώρα των αγίων που ανάδειξε στο διάβα των αιώνων. Ιδιαίτερα πρέπει να καυχίεται για τον ἅγιο Ιερομάρτυρα Διονύσιο τον Ἀρεοπαγίτη, ο οποίος συγκαταλέγεται στους μεγάλους Πατέρες και Ιεράρχες της Εκκλησίας μας. Γεννήθηκε στην Αθήνα περί το 10 π. Χ. και καταγόταν από επιφανή αθηναϊκή οικογένεια, η οποία φρόντισε να τον μορφώσει στις μεγάλες φιλοσοφικές σχολές του κλεινού άστεως, η οποία, όπως και ολόκληρη η Ελλάδα, βρισκόταν την εποχή εκείνη υπόδουλη στους Ρωμαίους, αλλά διατηρούσε ακόμη την αίγλη της, έχοντας κάποια προνόμια, με σπουδαιότερο τη λειτουργία του Αρείου Πάγου. Ο Διονύσιος σπούδασε φιλοσοφία και κατέστη επίλεκτο μέλος της αθηναϊκής κοινωνίας. Μάλιστα του δόθηκε η θέση ενός από τους εννέα βουλευτές του Αρείου Πάγου. Αν και ζούσε σε μια «κατείδωλον» πόλη, όπου η ειδωλολατρία είχε εξαχρειώσει τα ήθη των κατοίκων στην εποχή του, ζούσε με σύνεση και καλλιεργούσε τις

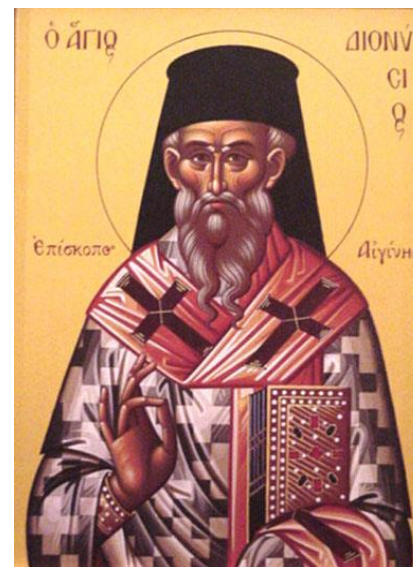
έμφυτες αρετές του. Ζούσε σαν Χριστιανός προτού γίνει Χριστιανός. Όλοι τον θαύμαζαν και τον εκτιμούσαν, διότι στην άσκηση των καθηκόντων του απέδιδε δικαιοσύνη. Περί το 33 μ. Χ. μετέβηκε στην Ηλιούπολη της Αιγύπτου για ανώτερες μελέτες. Κάποιο ανοιξιάτικο μεσημέρι είδε ξαφνικά τον ήλιο να σβήνει, πυκνό πέπλο σκοταδιού να σκεπάζει όλη τη γη και να συγκλονίζεται από ισχυρό σεισμό. Ο Θεάνθρωπος Λυτρωτής μας έπασχε στην Παλαιστίνη και γι' αυτό συγκλονιζόταν ολόκληρη η δημιουργία. Ο ευσεβής Διονύσιος απόρησε από το υπερφυσικό γεγονός και αναφώνησε: «Η θεός τις πάσχει, ή το παν απόλλυται!» Μάλιστα σημείωσε τη χρονολογία, την ημέρα και την ώρα που έλαβε χώρα το συγκλονιστικό γεγονός, το οποίο χαραχτηκε βαθιά στην ψυχή του και ζητούσε εξήγηση. Μετά από την ολοκλήρωση των σπουδών του γύρισε ξανά στην Αθήνα, στη θέση του αρεοπαγίτη, αποδίδοντας δικαιοσύνη. Περί το 49 μ. Χ. ήρθε στην Αθήνα ένας περιέργος φλογερός κήρυκας μιας νέας θρησκείας. Ήταν ο απόστολος Παύλος, ο οποίος κλήθηκε από τους Αθηναίους να αναπτύξει τις «σπερμολογίες» του από το βήμα του Αρείου Πάγου. Εκεί ο μεγάλος απόστολος ανάγγειλε στους Αθηναίους τον «Άγνωστο Θεό» τον Οποίο λάτρευαν, αν και τον αγνοούσαν. Μεταξύ των ακροατών του ήταν και ο αρεοπαγίτης Διονύσιος. Βεβαίως, το άμεσο αποτέλεσμα του υπέροχου εκείνου κηρύγματος, ήταν πενιχρό. Πίστεψαν μόνο ο Διονύσιος, μια γυναίκα η Δάμαρις και μερικοί άλλοι, όπως μας αναφέρει το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων. Το κήρυγμα του Αποστόλου των Εθνών προξένησε ισχυρή εντύπωση στον ευσεβή Διονύσιο, ο λόγος του Θεού έγινε δεκτός και άρχισε να καρποφορεί στην αγαθή ψυχή του. Κάλεσε λοιπόν τον Παύλο στο σπίτι

του όπου ζήτησε να μάθει περισσότερα για την νέα πίστη. Όταν ο Παύλος του διηγήθηκε τα συγκλονιστικά γεγονότα του Θείου Πάθους, θυμήθηκε τα υπερφυσικά γεγονότα που βίωσε στην Αίγυπτο. Βεβαιώθηκε λοιπόν ότι ο Θεός που έπασχε ήταν ο Χριστός, ο μόνος αληθινός Θεός. Αμέσως ζήτησε από τον Παύλο να βαπτισθεί, μαζί με την οικογένειά του. Αυτή η απόφασή του οδήγησε και πολλούς άλλους Αθηναίους να αρνηθούν την ειδωλολατρική θρησκεία και να βαπτιστούν, απαρτίζοντας έτσι την πρώτη εκκλησία των Αθηνών, με πρώτο επίσκοπό της τον άγιο Ιερόθεο, έναν ευσεβέστατο Αθηναίο. Ο Διονύσιος αφιερώθηκε ψυχή τε και σώματι στην Εκκλησία του Χριστού. Τώρα πλέον οι αρετές που βίωνε δεν ήταν θεωρητικά σχήματα, αλλά ο ευαγγελικός νόμος. Μάλιστα, μετά το θάνατο του αγίου Ιεροθέου οι Αθηναίοι Χριστιανοί απαίτησαν να χειροτονηθεί επίσκοπός τους ο Διονύσιος. Ως επίσκοπος πια της λαμπρής Αθήνας εργάστηκε με ζήλο για την ανάπτυξη της τοπικής εκκλησίας. Μέσα σε λίγα χρόνια μετέστρεψε πλήθος ειδωλολατρών στη νέα πίστη. Σύμφωνα με την παράδοση πήγε στα Ιεροσόλυμα να γνωρίσει και να προσκυνήσει την Μητέρα του Κυρίου. Κήρυξε κατόπιν σε πολλές χώρες και κατόπιν γύρισε πάλι στην Αθήνα. Κατά την κοίμηση της Θεοτόκου, αρπάγη και αυτός σε νεφέλη, όπως οι άγιοι απόστολοι και παραβρέθηκε στην κηδεία της. Αφού ποίμανε για πολλά χρόνια τον επισκοπικό θρόνο των Αθηνών, θεώρησε ότι έπρεπε να συνεχίσει το υπόλοιπο της ζωής του ως ιεραπόστολος. Πήγε στη Δύση και εγκαταστάθηκε στο Παρίσι, έκτισε μια μικρή εκκλησία, όπου την έκαμε κέντρο της ιεραποστολής του. Κήρυττε με θέρμη και ζήλο στους ειδωλολάτρες της περιοχής, όπου πολλοί εγκατέλειπαν τα είδωλα και

ασπάζονταν την πίστη στο Χριστό, ιδρύοντας και εδραιώνοντας ισχυρή εκκλησία στην καρδιά της Ευρώπης. Αλλά τα χρόνια εκείνα βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη οι φοβεροί διωγμοί κατά των Χριστιανών από τους ειδωλολάτρες Ρωμαίους. Χιλιάδες πιστοί συλλαμβάνονταν, βασανίζονταν και θανατώνονταν με τους πλέον φρικτούς και επώδυνους τρόπους. Η δράση του αγίου επισκόπου των Παρισίων έγινε γνωστή στις ρωμαϊκές αρχές, τον κατήγγειλαν οι άθλιοι αδίστακτοι ειδωλολάτρες ιερείς δρυίδες, οι οποίοι συν τοις άλλοις πραγματοποιούσαν χιλιάδες ανθρωποθυσίες κατ' έτος στους αιμοδιψείς δαιμονικούς «θεούς» τους. Τον κατήγγειλαν στον αυτοκράτορα Δομετιανό (82-96), ότι αρνείται να σεβαστεί τον αυτοκράτορα και να λατρεύει τους «θεούς» της αυτοκρατορίας, παρακινώντας και τους πολίτες να κάμουν το ίδιο. Συνελήφθη και σύρθηκε δέσμιος στον τοπικό διοικητή, ο οποίος προσπάθησε στην αρχή με κολακείες και στη συνέχεια με φοβέρες να αρνηθεί την πίστη του. Ο Διονύσιος, με πρωτοφανή ηρωισμό και παρρησία στηλίτευσε την ειδωλολατρική του πίστη, η οποία λατρεύει «θεούς» θηριώδεις, κακούργους και ανήθικους. Μετά τη γενναία απολογία του, αποφασίστηκε η θανατική του καταδίκη. Να αποκεφαλισθεί μαζί με τους ηρωικούς ακολούθους του Ρουστικό και Ελευθέριο. Αλλά αφού έκοψαν την τίμια κεφαλή του έγινε το απροσδόκητο: Ο άγιος ακέφαλος έσκυψε, πήρε στα χέρια του το κεφάλι του και περπάτησε δύο μίλια, γεμίζοντας θαυμασμό τους δημίους του. Συνάντησε μια ευλαβή γυναίκα, ονόματι Κατούλα, στην οποία παρέδωσε την κεφαλή του. Εκείνη φρόντισε για την ταφή του Διονυσίου, καθώς και των άλλων δύο Μαρτύρων, κοντά στο Παρίσι. Η τιμία κάρα του βρίσκεται

σήμερα στην Ιερά Μονή Δοχειαρίου του Αγίου Όρους. Η Μνήμη του αγίου Διονυσίου, μαζί με τους άλλους δύο Μάρτυρες, εορτάζεται στις 3 Οκτωβρίου. Επ' ονόματι του αγίου Διονυσίου εμφανίστηκαν τον 5ο μ. Χ. αιώνα περισπούδαστα συγγράμματα ύψιστης θεολογικής αξίας, τα οποία πολλοί τα αποδίδουν σε άλλον συγγραφέα. Πρόκειται για τα περίφημα «Αρεοπαγίτικα Συγγράμματα», τα οποία αποτέλεσαν τη βάση της μυστικής Θεολογίας της Εκκλησίας μας.

St. Dionysios the Areopagite, Hieromartyr – Feast Day October 3rd

The well publicized Acropolis of Athens attracts many thousands of tourists, only a few of whom, in approaching this marvel of antiquity, realize that facing this symbol of the glory that was Greece is Mars Hill, on which there is a sacred spot where the magnificent St. Paul stood as

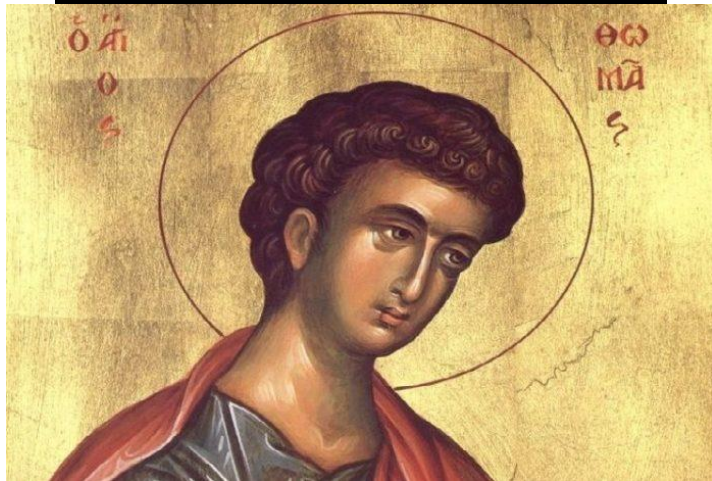
a symbol of the glory of Jesus Christ. One of Paul's listeners, the philosopher and thinker, Dionysios, achieved the greatness that was to mark him as the "Areopagite," which translates into Chief Justice of Mars Hill, a colossal figure in the first years of the New Faith of Christianity. At the time St. Paul arrived in Athens, Mars Hill was already steeped in tradition and Dionysios was a part of that great heritage. Four centuries before the birth of Christ democracy had been introduced to the world by the ancient Greeks in whose mythological Ares, the "God of War," had been condemned on the hill which had, by the time of Dionysios, acquired the name Of Mars, the Latin equivalent of Ares, the god of war. The most sacred institution of democracy, the tribunal of nine men comprising the supreme court, sat in judgment here, and it was as Chief Justice of this court that Dionysios. came face to face with the reality of the divinity of Jesus Christ. Some years before, while visiting in Heliopolis, Egypt, Dionysios had witnessed a phenomenon. Which puzzled him, an enigma which was solved when he learned the truth about the Savior. On this bright day in the land of the Pharaohs, the sun was blotted out and the earth plunged into darkness, although there was no eclipse of the moon nor any sudden storm clouds overhead. All this erudition and reasoning could not explain the strange darkness, and from time to time he would brood about it. When Paul learned of the great respect the Athenians held for Dionysios, he made it a point to single him out, and Paul graciously accepted an invitation to visit with Dionysios in his home. It was then, after hearing the story of the Crucifixion of Jesus, that Dionysios

realized that the sudden darkness occurred on the day Christ died to save the world.

The conversion of Dionysios to Christianity came about before the evening was over, and this eminently qualified lawgiver and Philosopher now turned his full talents to spreading the word of Jesus Christ. After a period of indoctrination he assumed the role of spokesman for the Christian cause, not only with complete dedication but with all the intellectual Power with which he had been blessed. His journey took him into regions he had never before even dreamed of visiting and his triumphant crusade for Christ culminated in a visit to the holy city of Jerusalem where he had the great privilege to meet the Mother of Jesus, the Virgin Mary, before whom he must have felt a solemn pride. Returning to Athens, Dionysios now turned to writing some of the greatest religious chronicles in the Greek language. His influence was considerable and his presence was in demand in the great halls of learning in this ancient bastion of culture and democracy, which Dionysios helped shape into a fortress for Christianity. In the midst of his unceasing toil for the Savior, he had a dream in which the Virgin Mary appeared to ask him to return to Jerusalem because her days were numbered and she was soon to join her Son in the Kingdom of Heaven. Dionysios arrived in Jerusalem on 15 August 55, there to join the apostles of Christ to witness the death of the Mother of the Savior. Thereafter Dionysios found that the outer reaches of Europe, particularly the regions of Gaul, were in sore need of missionaries because the faltering few Christians were being put to death and the

spark of Christianity would be extinguished for lack of the kind of forceful leadership Dionysios could provide. He summoned the hardiest of his followers and together they trekked across Europe to bring the light of Christianity to a spiritually darkened land now known as France. He met the forces of evil and ignorance with all the eloquence he could summon. It was in their largest city, now Paris, that the pagans finally seized him. He was beheaded in AD. 95, a martyr whose memory is most sacred, particularly in the city of Athens.

October 6th - Feast Day of St. Thomas

Saint Thomas was one of the Twelve Apostles of our Blessed Lord. St. Thomas is truly one of the most beloved of all the disciples of Christ. It was he who doubted the Resurrection of Christ and demanded proof. The story which is told in the Gospel of St. John Chapter 20:19-29, relates how Thomas was missing when Jesus visited the other disciples. Jesus returned and showed

Thomas His hands and His pierced side. Thomas fell to his knees and said, “My Lord and My God!” St. Thomas preached the word of God in the Far East in what is now known as India. In the section of India called the Malabar Coast, there is a magnificent Church dedicated to St. Thomas. Almost every Christian male child born there is called Thomas, after the Patron Saint of the province. Because of his preaching, St. Thomas angered King Misdai, the ruler of India, who ordered his soldiers to lead St. Thomas up to the highest mountain in Malabar. They all ran their spears through his saintly body. Saint Thomas, also called “the doubter” not only believed the truth about Christianity, but gave his life for its preservation as so many other martyrs of the Christian Church. Although the Feast of St. Thomas is October 6th, he is also commemorated on the first Sunday after Easter, the Sunday of Thomas. Saint Thomas was a disciple of Jesus Christ. After Jesus Christ rose from the dead and came to the other disciples, Saint Thomas was not there. He did not believe the others when they said they had seen Jesus Christ. He said that he wanted to see Jesus for himself before he would believe the Good News. So Jesus Christ appeared to him and showed Saint Thomas His Hands and His side, which had holes in them. Thomas believed and said “**My Lord and My God**” and spent the rest of his life telling people the Good News of Jesus Christ in faraway parts of the world.

Άγιος Θωμάς ο Απόστολος: Ο Άγιος Θωμάς ήταν ένας από τους δώδεκα αποστόλους, μαθητές του Ιησού Χριστού.

Άγιος Θωμάς ο Απόστολος: **Εορτή** 6 Οκτωβρίου

Ήταν Ιουδαίος στην καταγωγή και, όπως και άλλοι μαθητές, ασκούσε το επάγγελμα του ψαρά. Εγκατέλειψε το επάγγελμά του και ακολούθησε το Χριστό, όταν εκείνος του το ζήτησε. Ήταν από τους ένθερμους μαθητές, όμως μετά την ανάσταση ολιγοπίστησε και δεν πίστεψε ότι ο Χριστός αναστήθηκε, παρά μόνον όταν ψηλάφισε στα χέρια Του τα σημάδια της Σταύρωσης, στη δεύτερη εμφάνιση του Χριστού στους μαθητές μετά την ανάσταση Του (αναφέρεται ότι κατά την πρώτη εμφάνιση του Ιησού στους μαθητές, ο Θωμάς απουσίαζε).

Μετά την Πεντηκοστή και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, ο Θωμάς ακολούθησε το «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη», όπως και οι υπόλοιποι απόστολοι, και ταξίδεψε σε μακρινούς τόπους μεταφέροντας τον Θείο Λόγο. Κατά τη χριστιανική παράδοση, μετά από Θεία Παρέμβαση ταξίδεψε ως την Ινδία, όπου ξεκίνησε το ιεραποστολικό του έργο, προσηλυτίζοντας και βαπτίζοντας Χριστιανούς πολλούς ειδωλολάτρες.

Το τέλος του Αγίου

Κατόπιν ταξίδεψε ανατολικότερα, όπου βασίλευε κάποιος με το όνομα Μίσδιος. Εκεί ο **Θωμάς** συνέχισε την ιεραποστολή, όταν βάπτισε όμως τη γυναίκα και τα παιδιά του Μίσδιου, εκείνος οργίστηκε και έδωσε εντολή να θανατωθεί ο Άγιος. Το σώμα του έθαψαν οι Χριστιανοί της περιοχής και κατά την παράδοση στον τάφο του γίνονταν πολλά θαύματα. Το ιερό λείψανο του Αγίου Θωμά παρέμεινε εκεί έως ότου ο γιος του Μεγάλου Κωνσταντίνου το μετέφερε στην Κωνσταντινούπολη. Το 1204 το λείψανο μεταφέρθηκε στη Ρώμη, μαζί με τα λείψανα άλλων Αγίων που εκλάπησαν ως λάφυρα κατά την Δ' Σταυροφορία.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Αγίου Θωμά στις **6 Οκτωβρίου**.

Η Νήσος των Αγίων – Κύπρος

Την πρώτη Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου όρισε η αγιοτάτη Εκκλησία της Κύπρου να εορτάζουμε εδώ όλους τους αγίους που ανέδειξε κατά καιρούς ο τόπος μας. Η ανάγκη αυτή προέκυψε από την αγάπη που τρέφουμε, ως χριστιανοί, για τους αγίους μας.

Οι άγιοι είναι οι φίλοι του Χριστού. Ο Χριστός είπε κάποτε στους μαθητές Του: «υμείς φίλοι μου εστέ», ο χριστιανός καλείται να γίνει και φίλος των φίλων του Θεού. Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει πρώτα να γνωρίσει κανείς τους αγίους, έτσι ταυτόχρονα γνωρίζει και το Θεό. Ο άγιος είναι εικόνα «έμψυχος» του Χριστού όπως μας λέγει ο Μέγας Βασίλειος.

Αφού γνωρίσει κανείς τους αγίους και το βίο τους καλείται να τους μιμηθεί, έτσι ώστε να γίνει και ο ίδιος «εικόνα έμψυχος». Οι άγιοι είναι ζωντανά παραδείγματα της βίωσης του ευαγγελίου και όσο πιο κοντά είναι σε μας, χρονικά ή τοπικά τόσο πρέπει να μας ενθαρρύνουν να ακολουθήσουμε και εμείς τα βήματά τους. Προς αυτό το σκοπό ορίζεται και η πανήγυρης της σημερινής ημέρας.

Τις μνήμες των αγίων δεν τις εορτάζει η Εκκλησία μόνο για να τιμήσουμε και να δοξάσουμε εμείς τους αγίους της πίστεως. Ποια δόξα, καθώς λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, χρειάζονται από εμάς εκείνοι που τους δόξασε ο θεός; Οι άγιοι είναι για μας ευεργέτες μας γιατί πρώτα πρεσβεύουν για μας στο Θεό αλλά και

μας διδάσκουν με το παράδειγμά τους και γίνονται οδηγοί στο δρόμο της σωτηρίας μας.

Η Εκκλησία μας τους προβάλλει ως άξια παραδείγματα για να τα μιμηθούμε, για να γίνουμε και εμείς μάρτυρες «τη προαιρέσει» για να ζηλέψουμε τη δόξα τους, για να θαυμάσουμε τον αγώνα τους. Είναι οι άνθρωποι που μαρτύρησαν δίνοντας τη ζωή τους για χάρη του Ευαγγελίου και του Χριστού. Είναι οι πιο αξιόπιστοι μάρτυρες του Ιησού Χριστού «έσεσθαι μοι μάρτυρες έως εσχάτου της γης»

Γιατί όμως θα πρέπει να εορτάζονται όλοι οι Κύπριοι άγιοι μαζί; Πολλοί Κύπριοι άγιοι έχουν ξεχωριστή ημερομηνία και ακολουθία και εορτάζονται. Υπάρχουν όμως και άλλοι που δεν έχουμε αρκετά στοιχεία γι' αυτούς και δεν έχουν καθιερωμένη ημέρα εορτασμού. Επίσης υπάρχουν οι αφανείς και άγνωστοι άγιοι που ο χρόνος και η λήθη κάλυψαν οποιαδήποτε στοιχεία της ζωής τους.

Ακόμη υπάρχουν άγιοι που δεν μας έχει διασωθεί το όνομά τους και δεν εορτάζονται. Ακόμη όμως και όσοι έχουν πλήρη ακολουθία και μας είναι γνωστός ο βίος τους, οι πλείστοι δεν εορτάζονται σε όλη την Κύπρο αλλά σε μεμονωμένες κοινότητες.

Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να εορτάζονται όλοι μαζί γιατί, εις τον ίδιο χώρο αγωνίσθηκαν και ευαρέστησαν τον Θεό και αγίασαν. Είχαν κοινή πίστη και κοινό σκοπό. Έτσι θα πρέπει να

έχουν κοινή ημέρα εορτασμού και πανήγυρη, μία εικόνα να ιστορούνται όλοι μαζί.

Για να μην φανούμε αχάριστοι και να μην τιμήσουμε τους πνευματικούς μας πατέρες τους οποίους τιμούν τα μοναστήρια, οι πόλεις και τα χωριά, τα οποία κατοικούμε. Γίνονται αφορμή και παρακίνηση προς μίμηση της αρετής και του ζήλου αυτών των Αγίων και σε μας που κατοικούμε το ίδιο νησί σήμερα.

Επίσης η καθιέρωση κοινού εορτασμού δεν είναι άγνωστη στην Εκκλησία, έχουμε πάρα πολλές περιπτώσεις που υπάρχουν κοινοί εορτασμοί με την πιο γνωστή αυτή των Αγίων Πάντων.

Η προσφορά των Κυπρίων αγίων σε μας είναι μεγάλη γι' αυτό και τους πρέπει τιμή και δόξα εκ μέρους μας. Είναι αυτοί οι οποίοι μας απάλλαξαν από την πλάνη των ειδώλων και μας οδήγησαν στην Θεογνωσία.

Αυτοί που μας προστάτεψαν από τις κατά καιρούς αιρέσεις που παραχάρατταν την αλήθεια. Είναι αυτοί τέλος που πολλές φορές μας απάλλαξαν από την δίνη των κατακτητών ή μας εμψύχωσαν να κρατηθούμε αλύγιστοι μπροστά σε τόσους πολέμιους.

Η Εκκλησία εκδηλώνει την τιμή αυτή προς τους αγίους με πολλούς τρόπους: Ανεγείρει ναούς στο όνομά τους ή τους καθαγιάζει με τα λείψανα τους. Προσφέρει τιμητική προσκύνηση των ιερών εικόνων και λειψάνων τους. Θεσπίζει εορτές προς τιμή τους. Συγγράφει ασματικές ακολουθίες και εγκώμια προς

αυτούς. Τέλος με τις Επικλήσεις των πρεσβειών τους έχει πίστη στην αποτελεσματικότητα της μεσιτείας τους.

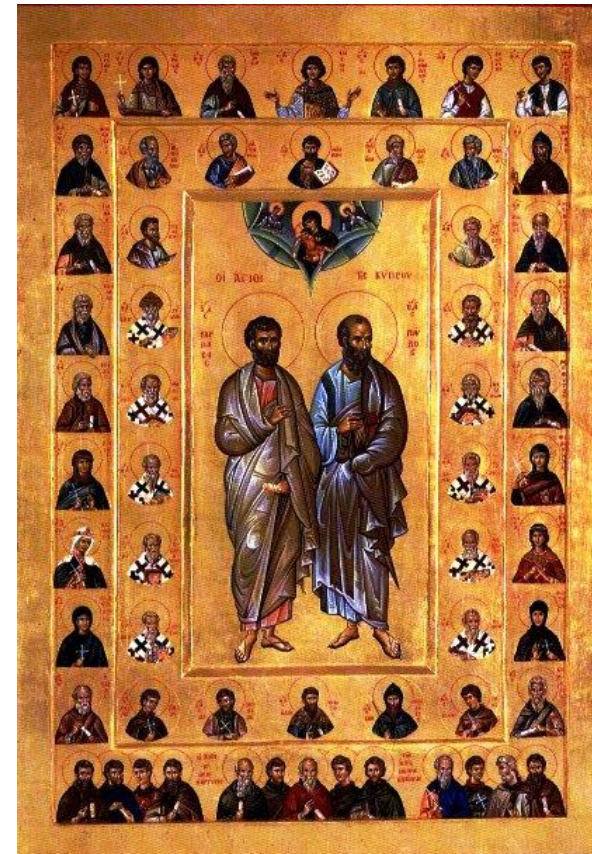
Οι άγιοι είναι οι κατ' εξοχήν φίλοι του Χριστού. Εμείς καλούμαστε και πρέπει να γίνουμε φίλοι των φίλων του Χριστού. Καλούμαστε πάνω από όλα να τους μιμηθούμε στην αγία ζωή τους, αυτή είναι και η μεγαλύτερη τιμή που μπορούμε να προσφέρουμε σε αυτούς.

Στον κόσμο του σήμερα που ο άνθρωπος πάει να χάσει τον προσανατολισμό του, που ψάχνει όχι τον λόγο αλλά το παράδειγμα, οι άγιοι μας, μας δείχνουν τον δρόμο. Και δεν είναι κάτι πέρα από εμάς, είναι αυτοί που έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς, αυτοί που συνάντησαν τις ίδιες δυσκολίες και προβλήματα με μας. Μπορούν να μας καταλάβουν, μπορούμε να στηριχτούμε στις πρεσβείες τους, στην βοήθειά τους.

Σήμερα τιμώντας τους Κυπρίους αγίους ας βάλουμε μια νέα αρχή και ας τους θέσουμε ως πρότυπα της ζωής μας αυτούς που καταξιώθηκαν να γίνουν άγιοι και να τιμώνται και από εμάς αλλά προπάντων από τον ίδιο το Θεό.

Να ακολουθήσουμε τα βήματα τους, τον δρόμο που ακολούθησαν και οι ίδιοι. Η αγιότητα είναι δύσκολος και επίπονος προσπάθεια. Χωρίς κόπους και αγώνες κανείς δεν καταξιώνεται. Έχουμε προς αυτό ακόμα και στηρίγματα στη ζωή μας τους Αγίους αλλά και βοηθούς προς την εν Χριστώ τελείωση.

Ας γνωρίσουμε λοιπόν τους αγίους και ας τους μιμηθούμε, ας τους επικαλούμαστε κάθε φορά να έρχονται βοηθοί στη ζωή μας, ώστε να μπορέσουμε να συνδοξασθούμε και εμείς κάποτε μαζί τους. Και να ξέρουμε ότι οι άγιοι δεν είναι μόνο οι ήρωες που θα πρέπει να πάμε πίσω να δούμε τα κατορθώματά τους, αλλά αυτοί που μας αναμένουν στη βασιλεία του Θεού.

Κάθε φορά που μας δίνεται η ευκαιρία να αναφερθούμε στους Κυπρίους αγίους η στη Νήσο των αγίων, όπως πολύ ορθά ονομάζεται η Κύπρος, ανατρέχουμε πίσω στους αιώνες όπου θα συναντήσουμε στο περίφημο Χρονικό του Λεόντιου Μαχαιρά (15ος αιώνας), την τιμητική για τον τόπο ονομασία που φαίνεται μέσα στην παράγραφο 13 του πιο πάνω έργου: «Χρήση είναι νά φουμίσουμε τήν άγία νήσο καί ὅσον τη φουμίσω δέν θέλω πεῖν ψέματα». Το εγκώμιο αυτό της Κύπρου από τον Λεόντιο Μαχαιρά κατέστη σημείο αναφοράς για κάθε ειδικό ερευνητή πάνω στο θέμα της Κυπριακής Αγιολογίας αλλά και για κάθε Κύπριο, ο οποίος θέλει να αποτυπώσει την εκκλησιαστική εμπειρία που αποκομίζει κανείς στην Κύπρο μέσα από την τιμή των αγίων.

Η ονομασία αυτή που έδωσε ο Μαχαιράς στο νησί μας δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολική ούτε φανταστική, γιατί αν ανατρέξουμε στο Κυπριακό Αγιολόγιο όπου παρουσιάζονται οι Κύπριοι άγιοι, θα διαπιστώσουμε πέραν πάσης αμφιβολίας ότι στο νησί μας από τους αποστολικούς χρόνους μέχρι τον καιρό του Μαχαιρά αλλά και κατά τους μετέπειτα αιώνες μέχρι σήμερα, έζησε και αγίασε ένας μεγάλος αριθμός αγίων, που όλοι μαζί συνθέτουν το Κυπριακό Αγιολόγιο. Σ' αυτό τον κατάλογο που χαρακτηρίζεται από πολυποικιλότητα (τάξεις Αγίων, χρονικότητα, καταγωγή κ.λπ.), θα διαπιστώσει κανείς και τον

ιδιαίτερο τρόπο σχέσεως των αγίων με την κοινωνία και τους πιστούς.

Στα ιερά χώματα της Κύπρου έζησαν και αγίασαν απόστολοι, (Βαρνάβας, Παύλος, Μάρκος, Τίμων), μάρτυρες, (Δημητριανός, Αριστοκλής, Αθανάσιος, οι δεκατρείς μάρτυρες μοναχοί της Μονής Καντάρας), ιεράρχες (Ηρακλείδιος, Μνάσων, Τυχικός, Σπυρίδωνας, Τύχων, Επιφάνιος Κωνσταντίας, Ιωάννης Ελεήμων, Λεόντιος Νεαπόλεως), όσιοι, (οι τριακόσιοι Αλαμάνοι άγιοι), νεομάρτυρες, (Μιχαήλ, Γεώργιος, Πολύδωρος, Φιλούμενος), γυναίκες αγίες (Φωτού, Ζηναΐδα και Φιλονίλλα, Μαύρα) κ.λπ.

Η παρουσία των αγίων κατά τις διάφορες περιόδους της ιστορίας της Κύπρου και της Εκκλησίας της, όπως και ο πολυποίκιλος εκκλησιαστικός, κοινωνικός, πολιτιστικός και πολιτικός τους ρόλος, λειτούργησε θετικά επηρεάζοντας άμεσα τη ζωή του λαού της Κύπρου.

Οι άγιοι αποτέλεσαν την παράκληση και την ελπίδα του λαού, είτε για καλύτερες μέρες στις δύσκολες ιστορικές συνθήκες, είτε για παρέμβαση του Θεού υπέρ των δεινοπαθόντων, είτε για τη μέλλουσα αιώνια ελπίδα της σωτηρίας, είτε ακόμα για παρηγορία από τις διάφορες επιδημίες που ενέσκυπταν κατά καιρούς, όπως χολέρα, ακρίδες, ξηρασία κ.λπ. που ταλαιπωρούσαν τον λαό. Δυστυχώς όμως πολλοί από τους αγίους που έζησαν στον τόπο μας παρέμειναν άγνωστοι. Οι δύσκολες συνθήκες που πέρασε η

Κύπρος με τις μακρές περιόδους της Λατινοκρατίας πρώτα, που δώκε την Ορθόδοξη Εκκλησία της Κύπρου και της Τουρκοκρατίας, ύστερα, που καταδυνάστευσε για αιώνες τον τόπο, συντέλεσαν ώστε η μνήμη των αγίων να περιπέσει στη λήθη με αποτέλεσμα να μην τιμάται η μνήμη τους. Ακόμη ένας μεγάλος αριθμός δεν έτυχεν της ανάλογης τιμής σε ολόκληρη την Κύπρο, αλλά παρέμεινε σε πολύ αυστηρά τοπικά πλαίσια. Για τους λόγους αυτούς η Εκκλησία της Κύπρου καθιέρωσε τα τελευταία χρόνια την κοινή εορτή Πάντων των εν Κύπρω διαλαμψάντων Αγίων κατά την πρώτη Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου. Ο λόγος της πιο πάνω ημερομηνίας είναι απλός. Μέσα στον μήνα αυτό έχουμε τις περισσότερες εορτές Κυπρίων αγίων όπως των αγίων: Θεοδώρου Ταμασέως, Ιωάννου του Λαμπαδιστή, Ερμογένη, Κενδέα, Πολυχρονίου, τριάκοντα εννέα οσίων, Ανδρονίκου και Αθανασίας, Ιωνά, Ζηναΐδας και Φιλονίλλας, Επικτήτου, Θεοσεβίου Αρσινοΐτου, Θεράποντος ιερομάρτυρος, Σαββίνου επισκόπου, Μνάσωνος, Ιλαρίωνος του Μεγάλου, Βαρνάβα και Ιλαρίωνος, Ευλαλίου, Πάππου επισκόπου Χύτρων, Διομήδους, Θεράποντος οσίου, Αριστοβούλου εκ των Ο Αποστόλων κ.ά. Με την εορτή αυτή μας δίνεται η ευκαιρία να τιμήσουμε όλους τους αγίους της Κύπρου, γνωστούς και αγνώστους, επιτελώντας έτσι το χρέος μας προς

τους επώνυμους αλλά και ανώνυμους αγίους, που στήριξαν τούτο τον λαό, τούτο τον τόπο, σε κάθε εποχή και σε κάθε δυσκολία που αντιμετώπιζε.

Θα πρέπει να αναφέρουμε τέλος πως με αφορμή την κοινή εορτή των αγίων συντάχθηκε ειδική Ακολουθία πάντων των εν Κύπρω Αγίων, ιστορήθηκε κοινή εικόνα πάντων των εν Κύπρω διαλαμψάντων Αγίων, οικοδομήθηκε ναός προς τιμή τους και τέλος δόθηκε η ευκαιρία σε όλους μας να τιμήσουμε τους «δικούς» μας αγίους σ' αυτή την ξεχωριστή ημέρα, επιτελώντας έτσι το χρέος μας απέναντί τους. Και ας μη ξεχνούμε πως τιμή ενός αγίου είναι η μίμηση της ζωής του. Ας τους μιμηθούμε!

Οι Όσιοι Βαρνάβας και Ιλαρίων:

Οι Άγιοι αυτοί έζησαν κατά τους χρόνους της βασιλείας του βυζαντινού αυτοκράτορα Θεοδοσίου του Μικρού (408-450 μ.Χ.), και κατάγονταν από την Καππαδοκία. Υπήρξαν ανώτεροι αξιωματικοί του βυζαντινού στρατού, αλλά, εγκαταλείποντας τις απολαύσεις της παρούσας ζωής, έγιναν μοναχοί και έζησαν με μεγάλη άσκηση και σκληραγωγία, και τελειώθηκαν οσιακά στη Μ. Ασία. Όχι πολύ χρόνο μετά την κοίμησή τους, σύμφωνα με την παράδοση, η λάρνακα που περιείχε τα τίμια λείψανά τους ήλθε διαμέσου της θάλασσας στην Κύπρο, σε τόπο καλούμενο Στομάτιον. Οι Άγιοι τότε εμφανίστηκαν σε ευλαβή κάτοικο της πόλης των Σόλων, που λεγόταν Λεόντιος, και τον πρόσταξαν να παραλάβει τα λείψανά τους. Αυτός τότε, με τη βοήθεια των υιών του μετέφερε την αγία λάρνακα σε τόπο της Σολέας, που τότε λεγόταν Λακκία, σήμερα είναι η περιοχή, που βρίσκεται το χωριό Περιστερώνα και εκεί την κατάθεσαν, όπου και αργότερα κτίστηκε ναός προς τιμή των Οσίων. Ενήργησαν και ενεργούν, οι Άγιοι αυτοί, πλήθος θαυμάτων σ' αυτούς, που προσέρχονται με πίστη στον ναό τους.

Ο αρχαίος μαθητής Μνάσων:

Μετά το θάνατο του Ηρακλειδίου, ο Μνάσων τον διαδέχθηκε στον επισκοπικό θρόνο της Ταμασσού, θέση που κράτησε μέχρι τα γηρατειά του. Των Κυπρίων το καύχημα, την κιθάρα του πνεύματος και του Χριστού της πίστεως πύργον άσειστον, τον Πανεύφημον Μνάσωνα» η Εκκλησία μας τιμά στις 19 του Μηνός Οκτωβρίου. Η καταγωγή του από την αρχαία πόλη της Κύπρου, την Ταμασό. Άνδρας με πολλές αρετές και με πνεύμα ανήσυχο. Ιερά λείψανα του Αγίου υπάρχουν σε πολλά μοναστήρια της Κύπρου. Στη Μονή του Κύκκου, του Μαχαιρά. Στο Ναό του χωριού Πολιτικό, σώζεται μικρή εικόνα, η οποία φέρει τεμάχιο του λειψάνου του Αγίου. Επίσης, ο χρονογράφος Αρχιμανδρίτης Κυπριανός αναφέρει ότι ο βραχίων του Αγίου βρίσκεται αποθησαυρισμένος στο Ναό του χωριού Ποτάμιου, της επαρχίας της Λεμεσού.

Άγιος Ερμογένης ο θαυματουργός:

Ο Άγιος ιερομάρτυς Ερμογένης ο θαυματουργός, ο θεόπνευστος και μαρτυρικός επίσκοπος της Σάμου τιμάται ως τοπικός άγιος της Κύπρου, αφού τα ιερά του λείψανα έφτασαν θαυματουργικώς στην περιοχή Κούριο κοντά στο χωριό Επισκοπή της Κύπρου, όπου μέχρι σήμερα σώζεται ο τάφος του. Ο ναός που σώζεται σήμερα, δίκλιτος καμαροσκεπαστος, κτίστηκε τον 10ο ή τον 13ο αιώνα και υπήρξε μοναστηριακός. Στο βόρειο κλίτος βρίσκεται ο τάφος του αγίου Ερμογένη, και η κάρα του βρίσκεται στον καθεδρικό ναό της Αγίας Νάπας στη Λεμεσό.

Η μνήμη του Αγίου Ερμογένη εορτάζεται στις 5 Οκτωβρίου.

Ο άγιος Ηρακλείδιος:

Ο άγιος Ηρακλείδιος, που γιορτάζουμε στις 17 του Σεπτεμβρη, δεν είναι μόνο ο πρώτος Ιεράρχης της ξακουστής Ταμασσού, αλλά κι ένας απ' τους πρώτους και πιο σπουδαίους Ιεράρχες της Νήσου των Αγίων, της ευλογημένης Κύπρου μας. Γεννήθηκε στη Λαμπαδού ή

Λαμπαδιστό, ένα χωριό κοντά στο σημερινό Μιτσερό, κι ήταν γιος ειδωλολάτρη ιερέα. Βαπτίστηκε Χριστιανός από τους Απ. Παύλο, Βαρνάβα και Μάρκο. Αφού συμπληρώθηκε η κατήχηση του νεοφώτιστου οι τρεις απόστολοι τον χειροτόνησαν επίσκοπο της Ταμασσού και του ανέθεσαν υστέρα από θερμή προσευχή να συνεχίσει το έργο της αλειείας ψυχών στην πολυάνθρωπο πόλη. Μαζί του έμεινε κι ο Μνάσων. Η θρησκεία του Ιησού Χριστού με τις ενέργειες του Ηρακλειδίου και τον ζήλο του, μα και τις υπεράνθρωπες προσπάθειες μιας μικρής ομάδας ανθρώπων σκόρπισε το φως της νέας ζωής σ' όλη την πολυάνθρωπη πόλη, κι αναγέννησε μυριάδες ψυχές.

Αλαμάνοι άγιοι τριακόσιοι της Κύπρου

Η πρώτη αναφορά σ' αυτούς, χωρίς όμως την επωνυμία Αλαμάνοι βρίσκεται στον Λεόντιο Μαχαιρά,⁽¹⁾ που αντλεί από ποικίλες πηγές⁽²⁾ και που από αυτόν αντλούν αρκετοί μεταγενέστεροι συγγραφείς (ο Στέφανος Λουζινιανός, ο Φλώριος Βουστρώνιος, ο Νεόφυτος Ροδινός, ο Κυπριανός κ.ά.). Κατά την παράδοση αυτή, όταν οι Σαρακηνοί πήραν την Παλαιστίνη, πολλοί χριστιανοί «ἀρχιεπισκόποι, επίσκοποι, ιερείς και λαϊκοί ...ἦρταν εἰς τὴν περίφημον Κύπρον, μία συντροφία, ὅπου ἦταν τ'[300] ὀνομάτοι, καὶ γροικῶντα, ὅτι Ἕλληνες ἐφεντεῶν τὸν τόπον, διὰ τὸν φόβον ἐπῆγαν εἰς τὸ ἕναν μέρος καὶ εἰς τὸ ἄλλον, καὶ ἐσγάψαν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐμπῆκαν μέσα, καὶ ἐπροσεύχονταν τῷ Θεῷ, καὶ ἦσαν καὶ δύο τρεῖς ἀντάμα, καὶ εἶχαν καὶ τινὰν δουλευτήν ἀποῦ τοὺς ἐδούλευγεν τὸ ἐχρειάζονταν διὰ τὴν ζωὴν τους. Καὶ ἐποθάναν εἰς τὸ αὐτὸν νησσί, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τοὺς ἐφανερώθησαν δι' ἀγγέλου, ἄλλοι διὰ τὰ θαυμαστά θαύματα, μέσον τοὺς ὁποῖους εἶδα καὶ ἔμαθα πολλὰ κοιμητήρια, καὶ πολομοῦν θαυμαστά θαύματα, καὶ εἶνε χωρὶς [=διαφορετικά, διακεκριμένα ἀπὸ] τὰ λείψανα καὶ κοιμητήρια τοὺς ἀρχιερεῖς

καὶ ἐπισκόπους τοὺς ἄνωθεν λαλημένους»⁽³⁾. Περίπου τα ίδια γράφει και η πιθανή πηγή του Μαχαιρά, το χειρόγραφο του Βρεττανικού Μουσείου Additional /34554, φφ, 185 β - 186 α⁽⁴⁾, που όπως κι ο Μαχαιράς, απαριθμεί με τα ονόματά τους τους ίδιους αγίους, με μικρές διαφορές. Συνδυάζοντας τους δυο καταλόγους «Αλαμάνων» βρίσκουμε σύνολο 40 αγίων. Μετά από αυτούς ο Μαχαιράς (§33-36) αναφέρει κι άλλους αγίους «περατικούς καὶ ἄλλους Κυπριῶτες»: τον «Σάν Τζουάνην τε Μουφόρτε εἰς τὴν Λευκωσίαν εἰς τὸ Πιάλεκε, ἀφέντης φραντζέξης ὁ ποῖος πολομᾷ θαύματα» [=John de Montfort, γνωστό Γάλλο ευγενή και στρατάρχη της Κύπρου που πέθανε στα 1248 και τάφηκε στο Κιστερκιανό αββαεῖο της Αγίας Μαρίας του Beaulieu, ἄλλως του Αγίου Ιωάννου de Montfort ἢ Notre Dame des Champs στη Λευκωσία, «ὁμοίως ὁ Ἅγιος Μάμας ἀπὲ τὴν Ἀλλαγίαν... ἐπιαννεν λέοντας...οἱ γονεῖς του ἐβάλαν τον εἰς κιβούριν καὶ ...ἐπέσωσεν εἰς τὴν Κύπρον, εἰς τὸν γιολόν τῆς τε Μόρφου...» Περαιτέρω ο Μαχαιράς αναφέρει τον τάφο της αγίας φωτεινῆς Καρπασίας, τον «ἅγιο Φώτιο Αθιγένους», τον «ἅγιο Διομήδιο παιδί»-μαθητὴ το αγίου Τριφυλλίου Λήδρας (Λευκωσίας, δ' αἰ.), που ἔσωσε την κἀρα του Τριφυλλίου ἀπὸ τους Σαρακηνοὺς στον Λευκομιάτη, τον «ἅγιο Γεώργιο τον Μαχαιρωμένο» στον Αχλίοντα (ἢ ἀη Λιόντα), τον ἅγιο Αθανάσιο τον Πεντασχοινίτη, τον ἅγιο Ιωάννη τον Λαμπαδιστὴ Μαραθάσας, τον «ἅγιο Σώζοντα βοσκαρίδι στο Πλακουντούδι» ἐπὶ Σαρακηνῶν, που τον καταδίωξαν και «του τζάκισαν το γαλευτήριν» (ὅπως του αγίου Μάμαντος οι Τούρκοι), τους «αγίους Φανέντες» στο Καζά Πιφάνη, την μονή του αγίου Ολφιανού [sic] σ' ἕνα χωριὸ της Λάρνακας, ενός ἀπὸ τους 300 αγίους (που ἦλθαν ἀπὸ τους Αγίους Τόπους ἐπὶ Σαρακηνῶν).

Συνεχίζοντας ο Μαχαιράς αναφέρει την Παναγία του Κύκκου και τη γνωστή παράδοση του Μανουήλ Βουτουμίτη, δούκα της Κύπρου, ἔπειτα τον ἅγιο Νεόφυτο στην Εγκλείστρα, τον Σταυρό του Λυμπά, τον Σταυρό του Φανερωμένου της Τόχνης, τον Σταυρό της Ψώκας και [ἡ:] τον Σταυρό του Κουκά, τον

Σταυρό των Λευκάρων, κατόπιν τις κεφαλές των αγίων Κυπριανού και Ιουστίνης, και τέλος τους αγίους Χριστόφορο τον μάρτυρα, Ταράσιο πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως και Άγιο Τρύφωνα τον μάρτυρα. Όλο αυτό το ανομοιογενές πλήθος αγίων, μαρτύρων και προσκυνημάτων δεν μπορούσαν βέβαια να είναι Αλαμάνοι άγιοι, όπως τους ονόμασε αργότερα ο Κωνστ. Σάθας(5), παρασυρόμενος από την πληροφορία των συναξαρίων των αγίων Κενδέα, Θεράποντος, Αυξεντίου και Αναστασίου ότι ήταν «ἐκ τῆς τῶν Ἀλαμανῶν χώρας», καθώς και από την υπόθεση του εντυπωσιασμένου από τον John de Montfort, Estienne de Lusignan(6), όπως ήδη τόνισαν οι John Hackett και Χ. Παπαϊωάννου(7).

Στρατιωτικοί άγιοι: Η ανάμειξη πολλών ειδών και εποχών αγίων και προσκυνημάτων στις §31-40 του Μαχαιρά είναι προφανής και αν ως το τέλος της §36 μπορούσε να ομιλεί για στρατιωτικούς αγίους ίσως της εποχής των Σταυροφοριών ή/ και των αραβικών επιδρομών, Έλληνες και ξένους, από τον άγιο Μάμαντα και πέρα εισέρχεται σε άλλο κεφάλαιο, στους μάρτυρες των πρώτων χριστιανικών αιώνων. Ο Μάμας από τη Γάγγρα της Παφλαγονίας πιθανώς μαρτύρησε στις Αιγές επί αυτοκράτορα Αυρηλιανού, στα 275 μ.Χ., αν και συγχέεται και προς άλλον μάρτυρα, που γεννήθηκε και μαρτύρησε στην Καισαρεία της Καππαδοκίας σε κάποιο χρόνο κοντινό προς το 275(8). Επίσης πιο κάτω ο Μαχαιράς ομιλεί για καθαρά Κυπρίους αγίους και για μη φραγκικά-αλαμανικά (απεναντίας προπάντων προφραγκικά) ιερά, προσκυνήματα, σεβάσματα και αγίους. Κι οι πρώτοι όμως άγιοι της συντροφιάς των τ' (300), στις §31-32 φέρουν ονόματα κατά το πλείστον καθαρώς ελληνικά, που δικαιολογούν αρκετά τη γνώμη του Hippolyte Delehay(9) ότι αδύνατο στον πίνακα αυτόν να ανακαλυφθεί και ένα όνομα δυτικής προέλευσης. Π.χ. αναφέρουμε Αγάπιος στις Αρόδες, Αυξουθένιος στην Αχερά, Αλέξανδρος στην Αζύλου, Αναστάσιος στην Περιστερώνα Μεσαριάς, Βαρλαάμ και Καλάνδιος στις Αρόδες, Χαρίτων στην Αζύλου, Χριστόφορος στην Κοφίνου, Χριστόφορος και Πήγων στον

Κούρδακα, Ειρηνικός στη Ζώδια, Ορέστης και Ελπίδιος στην Κοφίνου, Παμμέγιστος στην Αχερά, Πολέμιος και Θεοδόσιος στη Μόρφου κλπ. Επομένως η χρονολόγησή τους στην περίοδο μετά την πτώση της Άκρας (1291) από τον de Mas Latrie, ή στα 1187 από τον Σ. Μενάρδο (πτώση της Ιερουσαλήμ στον Saladdin), τον Dawkins και τον Ν. Κληρίδη, ή στα 1150 από τον Χαρ. Παπαδόπουλλο, μάλλον γενικεύουν χωρίς να ερμηνεύουν τις ειδικές του καθενός περιπτώσεις - ο τελευταίος προάγει την έρευνα με νέες ειδικές πληροφορίες, εύλογες παρατηρήσεις, ανάλυση του ονοματολογίου των και υποθέσεις, καταλήγοντας ότι οι «300 Αλαμάνοι έπειδή καίπερ Έλληνες ὄντες ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν Κυπρίων Ἀλαμάνοι ...διότι ὑπηρετοῦν ὡς στρατιῶται ἐν τῷ Γερμανικῷ στρατῷ [των σταυροφόρων] καὶ ἦσαν ὑψηλοὶ ρωμαεῖοι, πολεμικοὶ καὶ φοβεροὶ ...ὡς οἱ Ἀλαμάνοι»(10).

Ότι όλοι οι 300 ήσαν Ορθόδοξοι αναφέρεται στο συναξάριο του αγίου Αναστασίου(11), ενώ εκείνο του αγίου Κωνσταντίνου Ορμιδίας λέγει ότι ήλθαν από διάφορα μέρη. Ο Σάθας όμως δέχεται, αν και θεωρεί τους 300 ως Αλαμάνους, ότι ήλθαν στην Κύπρο στα 691 στην περίοδο της μεταφοράς των Κυπρίων από τον Ιουστινιανό Β' στην Κόζικο, αλλά και ότι τελικά πολλοί από αυτούς ήλθαν σε διαφορετικές ο καθένας εποχές(12). Η τελευταία αυτή παραδοχή του Σάθα είναι ουσιώδης και τεκμηριώνεται από την λεπτομερή ανάλυση των ακολουθιών και δη των συναξαρίων των φερομένων ως Αλαμάνων 300 αγίων της Κύπρου, καθώς και από διάφορες άλλες ανεξάρτητες πηγές.

Ότι ο άγιος Αναστάσιος έζησε πριν από τον 10ο αιώνα μαρτυρείται από την ύπαρξη του βίου του στον κώδικα Coislin 105 του 10ου-11ου αι(13). Γι' άλλους είδαμε ότι είναι πρωτοχριστιανικής εποχής, όπως και οι στρατιωτικοί άγιοι Βαρνάβας και Ιλαρίων στην Περιστερώνα Μόρφου της εποχής του Θεοδοσίου Β' (14), ενώ ένας από τους δυο Χριστοφόρους

δυνατό να ήταν μαθητής του αγίου Στεφάνου του Νέου κατά τον 8ο αιώνα(15). Λεπτομερής ανάλυση των διαφόρων πτυχών του θέματος , που έγινε από τον Α.Ι. Δικηγορόπουλο(16), βασικά επιβεβαίωσε τα πορίσματα των Hackett – Παπαϊωάννου(17), ότι: α) ο Μαχαιράς πουθενά δεν ονόμασε Αλαμάνους τους «300 Κυπρίους» αγίους, β) ότι κατά τους χρόνους του Μαχαιρά υπήρχαν πολλές παραδόσεις για τοπικούς αγίους, μερικούς Κυπρίους, όπως ο Δημητριάδος Χύτρων, και μερικούς όχι ` οι τελευταίοι θεωρούνταν από μερικές παραδόσεις ξένοι, πρόσφυγες από την Παλαιστίνη κατά τις αραβικές επιδρομές, κι άλλοι μάρτυρες των πρωτοχριστιανικών αιώνων(18). Ιδιαίτερα ο Α.Ι. Δικηγορόπουλος αναλύει την περίπτωση των αγίων Θεραπόντων και τους τοποθετεί με πιθανότητα μεταξύ 743 και 806(19).

Ο μύθος των "Αλαμάνων": Η σύγχυση του Μαχαιρά ανάμεσα σε αγίους διαφόρων εποχών οδήγησε στα νεότερα χρόνια στον μύθο των «Αλαμάνων» αγίων, που δεν ήταν καθόλου Αλαμάνοι, τουλάχιστον στην τεράστια πλειοψηφία τους, αλλά Έλληνες εντόπιοι ή επήλυδες που αφομοιώθηκαν από την κυπριακή ελληνοχριστιανική αγιολογική παράδοση. Εξάλλου ο Μαχαιράς, όπως σημειώθηκε πιο πάνω, στόχο είχε στις §31-40 να απαριθμήσει τους αγίους και τα σεβάσματα της Κύπρου, ειδικότερα δε να δείξει «πόσα σώματα τών αγίων εύρέθησαν» στο νησί (§31), ξεκινώντας από την εποχή των αραβικών επιδρομών, πέραν και ανεξάρτητα από τον κατάλογο των αρχιερέων και επισκόπων της Κύπρου που έδωσε στην §30. Τέτοια απαρίθμηση δεν μπορούσε να έχει χρονολογική συνέπεια και συνοχή, και αν ο Μαχαιράς ήξερε κάτι για γερμανική καταγωγή μερικών αγίων εκτός του Τζουάνη τε Μουφόρτε, ασφαλώς θα το έλεγε. Το γεγονός ότι ο άγιος Βαρνάβας, μοναχός στη Βάσα Κοιλανίου (που γνωρίζουν και ο Μαχαιράς, §32, και το Χ/φο Brit. Mus. Additional /34554 φ. 186β) αναφέρεται σε κυπριακό χειρόγραφο του 11ου αιώνα, σε σημειώματα του 1383 και ένα αχρονολόγητο, να έχει ναό ήδη

από τότε και ασφαλώς από πολύ πριν(20), μαρτυρεί ότι ο Βαρνάβας αυτός ήταν ήδη επί Φραγκοκρατίας, 80 χρόνια πριν γράψει ο Μαχαιράς και προφανώς και πολύ πριν, αναπόσπαστη μορφή του κυπριακού αγιολογίου χωρίς σχέση προς καμιά δυτική πηγή. Αξιόλογες παρατηρήσεις στο θέμα κάμνει και η μελέτη του Χρήστου Κ. Οικονόμου, Οι Τριακόσιοι Άγιοι «Αλαμάνοι» της Κύπρου, Θεσσαλονίκη, 1977, σσ. 1-43, αν και τείνει να τους χρονολογήσει στους χρόνους των Σταυροφοριών, πιθανότατα της πρώτης, θεωρώντας τους Χριστιανούς Ορθόδοξους Έλληνες από διάφορες άλλες χώρες (σ.23). Βλ. και του ίδιου, Ο Άγιος Επίκτητος ο Θαυματουργός Θεσσαλονίκη, 1977, σσ. 7-9.

Ότι πράγματι μερικοί από τους «300» όπως ο Μονφόρ ήσαν Φράγκοι δεν αποκλείεται, όπως και ότι μερικοί ήσαν Έλληνες μισθοφόροι των σταυροφόρων. Αυτό που αποκλείεται είναι η γενίκευση και η χρονολογική και ποιοτική ισοπέδωση των «300», που πρέπει, για να φθάσουμε σε τελικές γι' αυτούς κρίσεις, να διερευνηθούν ο καθένας χωριστά εξονυχιστικά και συγκριτικά, και έπειτα να επιχειρηθεί συνθετική αξιολόγησή τους στο ευρύτερο πλαίσιο της κυπριακής αγιολογίας και της μεσανατολικής ιστορίας(21).

Ότι αρκετοί από τους «300» έχουν στρατιωτική προέλευση είναι προφανές, αλλά αυτό δεν πρέπει να μας παραπλανά και εξωθεί προς γενικεύσεις. Ο στρατιωτικός χαρακτήρας αρκετών από τους «300» φαίνεται ότι υπόκειται στη λαϊκή γι' αυτούς αντίληψη και στις προκαταλήψεις των συναξαριστών τους. Προεργασία γι' αυτό το έργο, πέραν των διαφόρων επιμέρους εκδόσεων ακολουθιών (ιδίως στις Κυπρ. Σπουδές) και των σημαντικών σχετικών σελίδων των Hackett και Παπαϊωάννου(22), είναι και το συνοπτικό έργο του αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', Κύπρος η Αγία Νήσος, Αθ., 1968.

Ας σημειωθεί ότι και ο τρόπος ζωής και άσκησης μερικών ασκητών-αγίων και οσίων της Κύπρου, όπως ο Αββακούμ, μπορούν τελικά να τους κατατάξουν στους συμβατικά καλουμένους «Αλαμάνους», χωρίς να αναφέρονται ως «Αλαμάνοι» από τους σχετικούς καταλόγους(23). Συγχύσεις και αναμείξεις είναι δυνατές και όχι σπάνιες, και αξίζει να σημειωθεί ότι ο συντάκτης της ακολουθίας του προφήτη και του οσίου Αββακούμ χρησιμοποίησε στοιχεία από την ακολουθία του οσίου Αναστασίου του Αλαμάνου (Βενετία, 1779)(24), που όμως δεν αποδεικνύει ότι μετά το 1779 συντέθηκε η ακολουθία των δυο Αββακούμ. Μπορούσε ο συντάκτης της τελευταίας να έζησε πολύ πιο πριν και να γνώριζε την ακολουθία του Αναστασίου από χειρόγραφο.

Το σημαντικό στην όλη υπόθεση των «300 Αλαμάνων αγίων της Κύπρου» δεν είναι η «αλαμανική» τους ιδιότητα, αυτή που προφανώς οφείλεται σ' επίδραση και αποτελεί απήχηση του θαυμασμού των Κυπρίων (Ορθόδοξης Εκκλησίας και λαού) για τους πρώτους σταυροφόρους, προτού οι σχέσεις τους χειροτερέψουν και καταλήξουν στην αξιοθρήνητη περιπέτεια του 1191-1192, την κατάληψη της Κύπρου από τους σταυροφόρους. Όταν επήλθε η χειροτέρευση, η «ιδεολογία» της αλαμανικής ιδιότητας είχε πια ριζώσει και επικρατήσει, και δεν μπορούσε να εξαφανιστεί. Αυτό που έχει σημασία είναι η στρατιωτική τους ιδιότητα και ο αριθμός τους, (300) που ασφαλώς ανάγονται στην περίοδο των αραβικών επιδρομών και εκφράζουν την «ιδέα» του στρατιωτικού αγίου-ασκητή και υπερασπιστή του μεθοριακού χώρου της Κύπρου, ιδέα καθολική στη βυζαντινή ιστορία, που εντοπίστηκε τώρα, εγκλιματίστηκε και προσαρμόστηκε στις ειδικές συνθήκες της Κύπρου. Η ίδρυση μονών-παρατηρητηρίων και φρουρίων στην περίοδο 963/4-1191 με ενθάρρυνση και χρηματοδότηση της κεντρικής εξουσίας και των εκπροσώπων της στο νησί —ως ένα βαθμό συνέχεια προηγούμενης τακτικής— αποτέλεσε το γενικό πλαίσιο άνθησης τόσο της στρατιωτικής αγιολογίας ως

ιδεολογίας, όσο και του ίδιου του θεσμού του αγίου- ασκητή-πολεμιστή και θαυματουργού, πρώτου ή δεύτερου στρώματος, στα οποία προστέθηκε το τρίτο στρώμα της «αλαμανικής» ιδιότητας για μερικούς από αυτούς, που κακώς γενικεύθηκε από τον Σάθα κ.ά. Αναμείξεις ιδεών, πληροφοριών, στοιχείων και χρόνων, και μεταφορές από τον ένα στον άλλο άγιο της ομάδας ήταν φυσικές στη διάρκεια μακροχρονίων διεργασιών στο πνεύμα και στη ψυχή του λαού και των συναξαριστών και συντακτών ακολουθιών. Η αγροτική -ποιμενική ατμόσφαιρα του βίου τους, πλάι ή/ και πέραν του στρατιωτικού τους χαρακτήρα, κατοπτρίζει πιθανώς τις συνθήκες του στρατιωτικού αποικισμού των Βυζαντινών στην Κύπρο κατά την περίοδο 963/4 - 1191, οπότε και «Αρμένιοι» και «Μαρωνίτες» -«Σύροι» [Μαρδαΐτες;] εγκαταστάθηκαν ως φρουροί σε καίρια σημεία, ανάμεσά τους και ασκητές -πολεμιστές(25). Και αυτός ο αριθμός «300» δεν είναι χωρίς σημασία, και εκφράζει, νομίζουμε, την υποδιαίρεση στρατιωτικού τάγματος για αμυντικούς σκοπούς μεταφερομένου σε επίλεκτα στρατηγικά ορεινά σημεία, όπως αυτά που «διάλεξαν» αρκετοί από τους «Αλαμάνους» αγίους.

Σε νεότερη μελέτη που δημοσιεύτηκε από τον Αντρο Παυλίδη, δίνεται μια εντελώς διαφορετική ερμηνεία ως τον χαρακτηρισμό Αλαμάνοι. Αφού ο συγγραφέας απορρίπτει ως αδικαιολόγητη την καταγωγή των αγίων αυτών από χώρες της δυτικής Ευρώπης, υποστηρίζει ότι η ονομασία Αλαμάνοι προήλθε από τον χαρακτηρισμό "αλόμενοι" δηλαδή περιπλανώμενοι, εκείνοι που έφτασαν στην Κύπρο από αλλού και που περιπλανήθηκαν ακόμη και στο ίδιο το νησί μέχρι να βρουν τοποθεσίες για να εγκατασταθούν. Την περιπλάνηση τους ακόμα και στην Κύπρο, αναφέρει και αυτός τούτος ο Λεόντιος Μαχαιράς. Η ονομασία προήλθε δηλαδή από την αρχαία λέξη "αλάομαι= περιπλανώμαι, ή και από το ρήμα "αλέομαι" που σημαίνει φεύγω, αποσύρομαι.

This Is Why The Cyprus Is The Island Of The Saints

Every kilometer and saint, every corner and church, every mountain peak and monastery. Blessed people! From the 11th century, the Crusaders, Turks and English passed in order, since it is also a crossroads of three continents. Also, its abundant copper in antiquity, put little Cyprus on the map. In fact, Cyprus gave copper its Latin name, cuprum. It was at the end of the Bronze Age, 1600 – 1050 BC, when the Mycenaeans came to Cyprus and integrated with the indigenous population. “The holy lands of Cyprus were lived and sanctified by apostles (Barnabas, Paul, Mark, Timon), martyrs, (Demetrian, Aristocles, Athanasios, the thirteen martyred monks of the Monastery of Kantara), hierarchs (Heraclius, T Epiphanius Constantias, Ioannis Eleimon, Leontios Neapoleos), saints (the three hundred Alamanni

saints), new martyrs (Michael, George, Polydoros, Filoumenos), holy women (Fotou, Zinaida and Filonilla, Mavra etc.) The presence of the saints during the various periods of the history of Cyprus and its Church, as well as their diverse ecclesiastical, social, cultural and political role, worked positively, directly affecting the life of the people of Cyprus. The saints were the prayer and hope of the people, either for better days in difficult historical conditions, or for God’s intervention for the afflicted, or for the future eternal hope of salvation, or even for consolation from the various epidemics that erupted from time to time. , such as cholera, locusts, drought, etc. that afflicted the people.”

THE CHURCH OF BARNABAS AND MARK

Cyprus, an island in the Mediterranean west of Syria, was settled by Greeks in the eleventh century bc. By the first century ad, it was part of the Roman Empire.

According to the Acts of the Apostles, Cyprus was one of the first non-Jewish territories to receive the Gospel. “*Now those who were scattered after the persecution that arose over Stephen traveled as far as Phoenicia, Cyprus, and Antioch,,*” (Acts 11:19). Cypriots trace the founding of their Church to the apostles, specifically Barnabas and Mark, who went there after they parted from St Paul (see Acts 15:36-

41). Dependent at first on the Church of Jerusalem and, later on, on Antioch, the Cypriot Church was made autocephalous at the Council of Ephesus (431).

Cyprus was occupied by the Arabs (649-965), the Crusaders (1191-1473), the Venetians (1473-1570), and the Ottoman Turks (1570-1878). Under the Crusaders and Venetians, the Church of Cyprus was subjected to Latin rule and the Latins were recognized as the island's elite. Under Turkish control the Ottoman millet system was introduced and restored the autocephaly of the Orthodox Church. Its archbishop was declared to be the head of the rum millet on Cyprus. Despite the taxation, harassment and outright persecution at times, the Church prospered under Ottoman rule. By 1878 it numbered two-thirds of the island's population in its ranks.

As a result of the Russo-Turkish War, the British Empire took control of Cyprus in 1878. Many hoped that Cyprus would be united to Greece, but when Britain ceded control of the island in 1960 it was to an independent Republic of Cyprus. In 1974 those favoring union with Greece deposed the president and sought to unite the island to Greece. The Turkish army invaded and partitioned Cyprus into Greek and Turkish parts. None of the many attempts at reunion which followed have been successful.

THE SAINTS OF CYPRUS

Cyprus has been called "the island of saints." Some 240 local saints are commemorated on its calendar. A synaxis for all these saints is celebrated in Cyprus on the first Sunday of October.

Perhaps the most famous Cypriot saints – after the apostles – are: **St Lazarus the Four-Days Dead** (Mar. 17) – Lazarus of Bethany, whom the Lord raised from his tomb, is said to have fled to Cyprus in the first persecution of Christians in Jerusalem mentioned in Acts 11. He settled in Kition (present day Larnaca), where he is regarded as its first bishop. Lazarus' tomb in Larnaca, with the inscription "Lazarus, the Friend of Christ," was discovered in 860. The bulk of his relics were taken to Constantinople in 869, but the emperor built a church over the saint's tomb. In 1972 a marble sarcophagus containing human remains was excavated below the altar of this church.

The Palm Sunday carol, "Rejoice, O Bethany," sung in many Middle Eastern churches, is of Cypriot origin.

St Spyridon the Wonderworker (Dec. 12) – Born at the end of the third century, he was a shepherd so known for his piety and generosity to those in need that, after the death of his wife, he was chosen to be bishop of Tremithusia, a village in northern Cyprus. Spyridon attended the First Ecumenical Council in 325 where he reputedly converted a pagan philosopher to Christ. In his *Life*, the philosopher is said to have responded, "Listen! Until now my rivals have presented their arguments, and I was able to refute their proofs with other proofs. But instead of proofs from reason, the words of this Elder are filled with some sort of special power, and no one can refute them, since it is impossible for man to oppose God. If any of you thinks as I do now, let him believe in Christ and join me in following this man, for God Himself speaks through his lips." Stories of St Spyridon's life and the healings attributed to him are found in the fifth-century Church

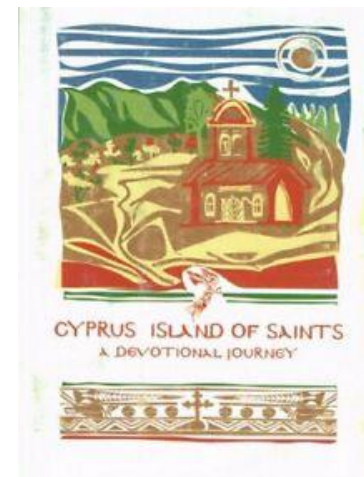
histories of Socrates Scholasticus and Sozomen. His life was included in the tenth-century Menologion written by St Simeon Metaphrastes. St Spyridon died in 348 and his body was later found to be incorrupt and a source of healing. When the Arab invaded Cyprus in 649, the saint's holy remains were taken to Constantinople. With the fall of that city to the Turks in the fifteenth century, the relics were taken to the island of Corfu where they are today.

St Spyridon is also regarded as the protector of Corfu. In 1716 that island, then under Venetian rule, was besieged by the Turks. St Spyridon is said to have been seen by the Turkish troops walking through their camp. This apparition sent the Turks into a panic and the siege was lifted after only 22 days. Since then it has become the custom to replace the slippers on the saint's body when they show signs of wear, because, in walking about the island to care for the people, St Spyridon "wears out" his shoes.

The Hieromartyr St Philoumenos (Nov 29) – Born in 1913, this contemporary Cypriot saint and his twin brother were raised by their devout grandmother on the Church's prayers and the lives of the saints. At the age of fourteen they entered the Stavrovouni Monastery in Cyprus. After five years, the brothers went to Jerusalem where, in 1939, Fr Philoumenos joined the Brotherhood of the Holy Sepulcher which cares for the holy places in the Orthodox Patriarchate of Jerusalem. Known for his piety and devotion to the performance of the daily services even when alone, Fr Philoumenos was appointed guardian of the monastery at Jacob's Well, near Nablus, where Jesus had asked a Samaritan woman for a drink.

A few months later a group of Zionist extremists came to the monastery demanding the removal of all icons, crosses, etc. and that the monastery be given to them as a Jewish site. The saint reminded them that the Church had served this shrine since the time of the Emperor Constantine and that it had been in Samaritan hands for eight centuries before that.

A few days later, on November 29, a group entered the monastery and desecrated the church. They butchered Fr Philoumenos with a hatchet in the form of a cross, plucked out his eyes and cut off the fingers of his right hand (with which he would make the sign of the cross). Fr Philoumenos' body retained its elasticity for several days. When it was exhumed in 1984, it was found to be substantially incorrupt. Fr Philoumenos was glorified as a saint by the Jerusalem Patriarchate in 2008 and his relics enshrined in the church at Jacob's Well where he had been martyred.

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey
201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, October 3rd , 2021

2nd Sunday of Luke

Celebration of All Saints of Cyprus

ΚΥΡΙΑΚΗ, 3 Οκτωβρίου, 2021
Β' Λουκά – Διονυσίου Αρεοπαγίτου,

Πάντων των εν Κύπρω Αγίων

MEMORIAL SERVICES/ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Υπέρ Αναπαύσεως των
Ψυχών των Κυπρίων Αδελφών

40 μέρες: Ευαγγελία Σκουνάκη

40 days: Evangelia Skounaki

Ο καφές προσφέρεται από την
Κυπριακή Επιτροπή της Ενορίας μας

The coffee is offered by the
Cypriot Committee of our Parish

